

Voorwoord

Nadat de heemkundegroep Ulendonc vorig jaar haar 25-jarig bestaan had gevierd met een heel bijzondere fototentoonstelling, leek het ons leuk om dit jaar aandacht te besteden aan jubilea die in ons dorp gevierd zijn.

Dankzij de medewerking van een aantal mensen zijn we er weer in geslaagd een interessante expositie te houden van verschillende mensen en bedrijven die jarenlang van belang zijn (geweest) voor de Oosteindse gemeenschap.

In het boekje dat voor u ligt, hebben we een aantal van de meest opvallende jubilea een plaats gegeven en we hopen dat u het met plezier zult lezen.

Kees van Haaf
voorzitter

Inhoudsopgave

65 jaar Meester Van Nieuwkuyk	3
Dubbel jubileum van Meester Minjon in 1958	6
Leerlooierij P. Driesen Oosteind	10
H.Joannes de Doper Kerk te Oosteind - 160 jaar	16
Buurtvereniging 't Havenkwartier en gouden bruiloften	21
100 Jaar Van Rijen Transport 1901 – 2001	25
Jubilea Buurtverenigingen	31
Honderdste verjaardag Mie Loonen	33
Peet Michielse 1905 – 2006	36
Pastoor van Genk en zijn jubilea	40
Piet en Jo Leemans-van Ham	46
En lang hebben ze geleefd !	48
Oma Louwet	51

Samenstelling en vormgeving: Martha Leltz

65 jaar

Meester Van Nieuwkuyk

De eerste school was op Oosteind gevestigd aan de Hoogstraat, op de plaats waar nu de familie C.Timmermans woont. Deze school is dus geopend in 1798 en was toen - zoals de wet voorschreef - een openbare school, die onder leiding stond van de eerste hoofdonderwijzer Joh. Hollanders. Mijnheer Hollanders, geboren in Meerle was toen 45 jaar oud en werd aangesteld op 18 Juli 1798. Zoals de meeste onderwijzers in die tijd, had hij geen speciale opleiding genoten. Zijn eigenlijke beroep was hoefsmid. Het schoolhuis werd toen door de Gemeente Oosterhout gehuurd van Jan Bossers. Hollanders verdiende 100 gulden per jaar, voor huishuur kreeg hij 30 gulden en voor brandstoffen nog 20 gulden per jaar. De kinderen die naar school kwamen om te leren schrijven, gaven 10 stuivers schoolgeld in de drie maanden, en de lezers 8 stuivers, maar de meester moest zelf de boeken en schriften betalen. Joh. Hollanders bleef hoofdonderwijzer in Oosteind tot hij stierf in 1837, op 84 jarige leeftijd.

Maar in 1824 werd op initiatief van een grote groep ouders een verzoek ingediend bij het gemeentebestuur van Oosterhout om op school een assistent te benoemen. Aanleiding hiervoor was, dat de leeftijd van Hollanders 71 jaar gebreken, met zich meebracht en dat het onderwijs achteruit ging. In 1824 werd in gegaan op het verzoek van de ouders, en de zoon van de toenmalige schoolmeester in Dorst, Adriaan van Nieuwkuyk werd benoemd als schoolmeester van Den Horst. Adriaan van Nieuwkuyk was toen pas 17 jaar. Toen Hollanders was overleden, heeft Van Nieuwkuyk de kans aangegrepen en meteen gesolliciteerd om als hoofd van de school te worden aangesteld. De Burgermeester laat de raad weten dat er een verzoek van Van Nieuwkuyk is binnengekomen, om aan hem te denken bij de benoeming van een nieuw hoofd van de school te Den

Horst. Op 7 augustus wordt A. van Nieuwkuyk voorgedragen en op 4 September is hij benoemd. Hij was onderwijzer van de 2^{de} rang, dus voor die tijd goed ontwikkeld.

Hier begint dan ook het uitgebreide en turbulente hoofdstuk van Meester van Nieuwkuyk als hoofdonderwijzer van Den Horst.

Adriaan is geboren op 8 Maart 1807 in Tilburg. Het verhaal gaat, dat hij per toeval onderwijzer zou zijn geworden. Zijn eigenlijke beroep was timmerman, maar hij had een vriend die een examen als onderwijzer ging afleggen. Hij vergezelde zijn vriend naar dat examen en al pratend besluit hij ook om examen te doen en met goed gevolg, want hij slaagde met lof. In 1837 zal het gemeente bestuur niet voorzien hebben dat ze veel problemen met hem zouden krijgen. Hij was enorm strijdbaar voor de school, maar zeker ook voor zijn eigen belang.

Adriaan van Nieuwkuyk was een markante persoonlijkheid. Iedereen was overtuigd van zijn onderwijskundige kwaliteiten. De goede resultaten van zijn leerlingen bewezen dat. Men moest niet vergeten dat de hele school (ong. 80 kinderen) tegelijkertijd les kreeg van de meester. Orde en tucht waren dan ook zeer belangrijke voorwaarden om les te kunnen geven. Lijfstraffen waren dan ook aan de orde van de dag. Het kon gebeuren dat kinderen een paar dagen de school niet konden bezoeken vanwege een aframmeling, ook zijn eigen kinderen spaarde hij niet. Regelmatig lag hij in conflict met gemeentelijke autoriteiten en met de schoolopziener. In 1855 komt het zelfs tot een proces verbaal, en werd hij veroordeeld tot een boete van 8 gulden. Het oude schoolhuis aan de Hoogstraat voldoet niet meer. Als hij echter in 1843 wil gaan trouwen begint hij zich terecht te roeren. En schrijft een brief aan B en W van de Gemeente Oosterhout, dat na voltrekking van zijn huwelijk, het woonhuis - bij zijn school behorende - wenst te occuperen, dat dit huis door zijn kleine ruimte en ongerieflijkheid als onzindelijkheid en vooral door gebrek aan een behoorlijke kelder, een kamer en zogenaamde moos, ter bewoning geheel ongeschikt mag worden genoemd, temeer omdat hij zich wil toeleggen in het houden van

kostschoolleerlingen, en dat hij de zekerheid heeft hierover te mogen klagen en dat hij na onderzoek mag hopen toestemming te krijgen om veranderingen en vergrotingen te mogen verwezenlijken. In 1869 wordt na veel geharrewar in de gemeenteraad aan de Provincialeweg een nieuwe school gebouwd, (thans garage Bossers) en een onderwijzerswoning gebouwd, (nu woning van Jozef Bossers) ook nu maakt Van Nieuwkuyk weer problemen, hij weigert de oude school te verlaten vanwege een te kleine tuin en geen vruchtbomen. Op 1 Juni moest de nieuwe school betrokken worden, maar dat weigerde hij. De politie greep in, gaf de kinderen vakantie en verhuisde alle leermiddelen naar de nieuwe school, en verplichtte hem de andere ochtend les te geven. Ondanks zijn driftbuien en zijn recalcitrante houding t.o.v. de autoriteiten is Van Nieuwkuyk voor zijn tijd ongetwijfeld een goed onderwijzer geweest. Een leerplan uit 1882 geeft een goede indruk van het onderwijs in Den Horst. Op het laatst van de 19^{de} eeuw. In 1889 verzocht meester Van Nieuwkuyk na 65 jaar les te hebben geven eervol ontslag aan. Op 7 April 1890 is hij gestorven, en zo kwam er een eind aan een markant persoon.

Bron:

- Oosteind 700 jaar.
- School en onderwijs 1798- 1993.

Samenstelling Giel Meester.

Dubbel jubileum van Meester Minjon in 1958

In oktober 1957 richt een feestcomité, onder Erevoorzitterschap van pastoor v. Genk, zich tot alle medeparochianen door middel van een brief. In deze brief wordt aangekondigd dat de heer Minjon op 19 januari 1958 viert dat hij 25 jaar als hoofd aan de school van Oosteind verbonden is en tevens dat hij dan 40 jaar werkzaam is in het bijzonder onderwijs, vandaar een dubbel jubileum. (in zijn plakboek geeft hijzelf aan dat , 40 jaar werkzaam in het bijzonder onderwijs niet klopt, want op dat moment is hij al 43 jaar onderwijzer, dus dit deel van het jubileum is wat laat gevierd.) In deze brief werd ook aangekondigd dat iedereen, door de leden van het comité bezocht zou worden, om een bijdrage te leveren aan het cadeau.

Het feestcomité, wat zichzelf parochiaal comité noemt, bestond uit 12 personen onder voorzitterschap van Bart de Jong en verder o.a. de bovenvermelde pastoor v. Genk, kapelaan v. Balen als adviseur, A. Oomens als secretaris en J. Loonen als penningmeester. De omvang van het comité en de "zwaarte" van de leden geeft wel aan dat dit een belangrijke gebeurtenis moet zijn geweest in het dorp.

De officiële feestelijkheden werden verdeeld over 2 dagen, op zondag 19 januari werd er begonnen met een plechtige H. Mis en 's middags een receptie. Om 19.00 uur begon er in het patronaatsgebouw een programma met voordrachten, toespraken, zang en uiteraard het aanbieden van het cadeau door het comité. Met vette letters werd op het programma aangegeven dat alleen mensen, die in het bezit waren van een RODE kaart toegang hadden tot deze avond en dat de zaal dicht ging om 19 uur. In een krantenartikel uit die tijd wordt aangegeven dat het patronaatsgebouw te klein was om iedereen op dezelfde dag in de gelegenheid te stellen om de festiviteiten bij te wonen. Het cadeau dat namens het feestcomité werd aangeboden door Bart de Jong werd in een krantenartikel omschreven als een

“luie” stoel. In dat zelfde artikel werd ook geschreven dat er figuurlijk strijd was geleverd om in het bezit te komen van kaarten



voor de hulding. Toen pastoor v. Genk een stampvolle zaal had meegedeeld dat de jubilaris een pauselijke onderscheiding, het gouden erekruis, werd toegekend ontstond een ovatie zoals “nog nimmer in dit gebouw gehoord is”. Volgens de verslaggever raakte de jubilaris kennelijk ook onder de indruk van zoveel en zulk een spontane bijval. Mevrouw Minjon speldde haar man de versierselen op behorende bij de onderscheiding.

Zoals Minjon beschreef; “ duurde de avond tot ongeveer 11 uur en was het een demonstratie van hulde, sympathie en hartelijkheid, die ons zeer ontroerde”.

Op de receptie die ‘s middags in het huis van de jubilaris plaatsvond kwamen, volgens de aantekeningen van Minjon, meer dan 500 mensen om hem en zijn vrouw te feliciteren. Logisch dat de mensen buiten, in het op die dag koude en gure weer, soms meer dan een half uur moesten wachten om naar binnen te kunnen om hem te feliciteren. De rij was zo lang dat de hele breedte van de Provincialeweg in beslag werd genomen. Op de receptie werden sigaren aangeboden die voorzien waren van een bandje dat



speciaal voor deze gelegenheid gemaakt was (zie foto). Onder de vele cadeaus die hij mocht ontvangen, waren vooral veel sigaren, want iedereen wist dat hij een fervent sigarenroker was.

Op maandag gingen de festiviteiten verder met 's middags een programma met vooral kindervoordrachten waarbij veel huismoeders aanwezig waren. Via een bandrecorder werd de speech van pastoor v. Genk van de vorige avond met o.a. het aanbieden van de pauselijke onderscheiding herhaald, net zoals het dankwoord van de jubilaris. 's Avonds een programma, wat min of meer een herhaling was van zondag, voor mensen die in het bezit waren van een blauwe kaart en weer zat de zaal bomvol. Met deze feestavond werd het officiële gedeelte van de festiviteiten min of meer afgesloten, maar het onofficiële gedeelte duurde nog de hele week.

Op dinsdagavond was er bij de jubilaris thuis een uitgebreid diner, waarbij o.a. uitgenodigd waren de pastoor en kapelaan van Balen, zijn muziekvriend de Hr. Hoppenbrouwers en verder de kerkmeester met hun vrouwen en nog enkele bekenden.

Woensdagavond was er nog een feestavond gepland met goede vrienden, onderwijzend personeel met hun dames en de leden van het feestcomité. Het was die dag, zoals hijzelf omschrijft, zo'n abominabel slecht weer met een hevige sneeuwstorm, dat er drie echtparen vanwege de weersomstandigheden hadden moeten afzeggen. Ondanks dat, vierde de Brabantse leut en humor hoogtij. Het feest begon om 19.00 uur en duurde tot ongeveer half twee, met als hoogtepunt toen om 12 uur ook nog bekend werd gemaakt dat de jubilaris jarig was. De voorzitter van het feestcomité bood hem op deze avond de bandopnamen aan, die op zondag gemaakt waren. Op donderdagmiddag was er voor 270 kinderen, jongens en meisjes van de scholen, een poppenkast met traktatie georganiseerd. Die avond was er in café Laurijssen een feest voor de dames en heren van het koor, waarbij natuurlijk ook weer de pastoor en mijnheer Hoppenbrouwers aanwezig waren. Er waren veel voordrachten, vooral door de dames van het koor.

In zijn aantekeningen schrijft hij dat de avond was gepasseerd zonder één enkele dissonant. Klaarblijkelijk was dat niet zo vanzelfsprekend als er alcohol gedronken werd. Hij sluit zijn aantekeningen af met: "Voldaan maar vermoeid zijn we naar huis gegaan. Alles zal voor ons onvergetelijk blijven".

Op vrijdagmiddag hebben de jongens van de St. Janschool nog een "grote lekkere sinaasappel" gekregen en daarmee waren alle festiviteiten, die alles bij elkaar een week hadden geduurd, afgesloten. Uit de hierboven beschreven feestelijkheden blijkt wel dat het hoofd van de school in die tijd een heel belangrijk persoon was in een dorpse samenleving als Oosteind.

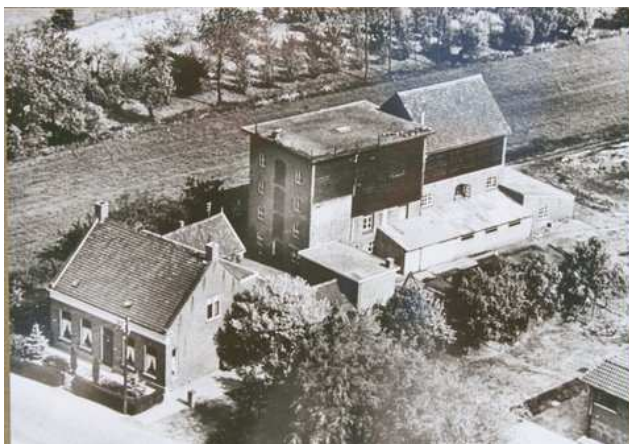
In verschillende artikelen in "Het Kanton" en "De Stem" werd er stilgestaan bij deze jubilea en de verdiensten die de jubilaris heeft gehad voor de gemeenschap van Oosteind.

Piet van Gorp

Leerlooierij

P. Driesen Oosteind

Piet Driesen (1865-1954) is op 18 september 1895 begonnen met de bouw van een leerlooierij aan de Provincialeweg 122 te Oosteind. Piet had wat geld en een koetje. Het " Stalleke " achter het woonhuis herinnert nog aan die pionierstijd.



Het boeren in die tijd bracht niet genoeg op om er van te kunnen leven en wat 's winters een nevenverdienste was, werd het hoofdbestaan. Zijn specialiteit was het looien van runderhuiden in houten bakken van 2 bij 2 bij 2 meter,

deze waren verzonken in de bodem. Hij is begonnen met ongeveer 20 van deze bakken. Een voor een werden hier de huiden ingelegd en tussen ieder huid werd gemalen eiken schors gestrooid. Wanneer de kuipen vol waren, werd er een aftreksel van de eerder geledigde kuipen in aan gebracht, zodat dit vocht met het uittreksel van de looi-extracten uit de verse eikenschors voor de looiing zorgden. De naam kuipleer is hier van afgeleid. De looitijd was ongeveer een vol jaar.

Zoolleder voor de reparatie van schoenzolen was het hoofdproduct dat Piet maakte. Dit werd verkocht aan handelaren. Zij zorgden voor de verkoop. Rechtstreeks aan de schoenmaker leveren was er niet bij, men verkocht dan geen stuk leer meer aan de leerhandel. Het residu dat over bleef na de looiing, run genoemd, werd gedroogd. Men gebruikte dit in de

wintermaanden in een speciale kachel (runstoof genaamd) voor verwarming.

Hoge gebouwen met houten luiken, die tegenover elkaar konden worden opengezet, zorgden toen voor een natuurlijke droging.

Zoon Anton Driesen (1899-1978) was als knecht bij zijn vader begonnen. Uit zijn huwelijk met Agnes Baeten , een looiersdochter uit Alphen, werden 10 kinderen geboren. In 1935 nam hij de looierij over en bouwde er toen een pand aan vast. De leerlooierij ging door onder de naam Lederfabriek A.G.A. Driesen.



Bij een loopput. Midden: Anton Driesen geeft geknielend aanwijzingen aan o.a. Kees Lodewijks

De 2^{de} wereldoorlog gooidde roet in het eten. Anton weigerde voor de Duitsers te werken. Na de oorlog kwam de beloofde subsidie niet bij de bedrijven terecht, die niet voor de Duitsers hadden willen werken, maar juist bij hen die al die jaren voor de bezetter hadden gewerkt en in die tijd hun bedrijf konden vergroten . Gedurende de oorlog en de tijd daarna, er moest toch brood op de plank komen, is hij doorgedaan met de handel in leder en furnituren voor de schoenlapper. (furnituren zijn benodigdheden om schoenen te repareren en materialen om schoenen te onderhouden)

Pierre (1932) was de enige zoon waar kennelijk het looiersbloed nog in zat. Na de vakschoolopleiding in Waalwijk liep hij stage in Duitsland en ook op een lederbedrijf in Rijen. In november 1953 zou hij in militaire dienst moeten, maar een bedrijfsongeval in de fabriek op Rijen veranderde de gang van zaken. Met medewerking van derden, zowel financieel als adviserend, heeft hij het looien weer opgepakt. Van kuip gelooid leder ging hij over naar kuip-vache leder, een combinatie van de vroegere looiing met de modernere methode. Een goed stuk leer maken op de oude manier was

toch te duur om te kunnen concurreren tegen de nieuwe vache-fabrieken. Zij looiden niet met gemalen eikenschors.

Voor het looien gebruikten zij extracten, getrokken uit diverse schorsen en producten van bomen en planten, die weer opgelost werden in water. De tijdsduur van looien werd op deze manier teruggebracht van 12 maanden naar 6 maanden en later naar 6 weken.

Pierre is getrouwd in 1961 met Riet Lourijsen, de dochter van een Dongense schoenfabrikant en uit dit huwelijk zijn 2 kinderen geboren.

Pierre is eind jaren 50-tig samen gaan werken met de lederfabriek J.N. van Bavel Hoge Ham 9 in Dongen. Daar is hij verder gegaan met het looien van plantaardig leer, het vachegelooid leer voor de schoenindustrie en lederwaren. Later werd dit bedrijf door hem overgenomen.

Chinese buffelhuiden waren nieuwe producten die op Oosteind werden bewerkt. Dit materiaal werd geëxporteerd naar West-Duitsland. Men maakte daar pickers van, een onderdeel voor de weefgetouwen. Weer andere machinefabrieken maakten er diverse technische producten van, zoals stootblokken, geruisloos lopende kamwielen etc..

Door de intrede van het plastic-tijdperk is hier een groot deel van weggevallen, men ging die materialen uit kunststof maken.

Gedroogde Zuid-Afrikaanse vellen is hij gaan bewerken voor de lampenkappen- industrie. Gezouten Normandische runderhuiden werden ingekocht en gelooid met haren er op. De beste vellen werden gebruikt als tapijthuiden en van de licht beschadigde vellen werden poefen en diverse andere artikelen gemaakt. Ingekocht werden toen ook diverse andere kleindiervellen en hebbedingetjes met haren er op, dit alles om zo'n breed mogelijk assortiment te hebben. Zijn vrouw hielp de klanten en samen hadden zij een drukke bedoening.

In 1983 is Gerard (1962), de zoon van Pierre een vakopleiding gaan volgen in Duitsland. In de stad Reutlingen was nog een van de weinige opleidingsinstituten op dit gebied ter wereld. Hij heeft daar het brevet "Staatlich anerkannter Ledertechniker" behaald. Toen hij afgestudeerd was, was er geen tijd meer voor hem om ergens te gaan volontairen. Hij moest het bedrijf in Dongen gaan runnen en zijn zus Lilian had inmiddels de administratie voor haar rekening genomen. Er ontstond een productietak in

binnenzoollleder, ceintuur leder, leer voor hondenlijnen en weer opnieuw zoollleder voor reparatie van schoenzolen.

In 1991 werd Chromlederfabriek G. Haagh in Rijen overgenomen. De ceintuurhalzen moesten een bepaalde afwerking (kleur) krijgen. Het leder werd daar dus gefinished.

In 1994 werd besloten om in Dongen een nieuwe waterzuiveringsinstallatie te bouwen, die het water volledig biologisch moest zuiveren. Deze methode van waterzuivering, was toen nog vrij uniek hier. Het was de eerste biologische waterzuiveringsinstallatie gevolgd door membraam filtratie, ontwikkeld in Canada. Men was gedwongen het looierij-afvalwater dusdanig te zuiveren om geen torenhoge aanslag te krijgen van het Waterschap West Brabant. In Dongen waren dus alle natte activiteiten. Een nieuwe grote hal, waarin grotere vaten en diverse grote looierijmachines geplaatst werden, zorgde voor een betere productie aldaar. In Oosteind werd voor de verdere afwerking gezorgd.

De looitijd werd teruggebracht tot 48 uur.

In december 1995 kwam voor Pierre een grote verrassing. Gerard en Lilian, hadden zonder zijn medeweten, vanwege het 100 jarig bestaan, getracht een Koninklijke onderscheiding te krijgen, voor de lederfabriek P.Driesen Oosteind bv. De doopceel van de familie, vanaf het begin van het bestaan tot dan toe, werd helemaal gelicht. Niemand van hen mocht enige blaam treffen. Voor een Koninklijke onderscheiding moest men minstens 100 man personeel hebben. Op 18 december 1995 kreeg bovengenoemde lederfabriek het recht verleend tot het voeren van het koninklijk wapen met de toevoeging

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING HOFLEVERANCIER.

Het werd uitgereikt door de heer Ligtvoet, de toenmalige burgemeester van Oosterhout.

De klachten van omwonenden van de fabriek in Dongen over stank en geluidsoverlast in de jaren negentig, hebben de gemeente aldaar doen besluiten de looierij te kopen, om van die problemen af te zijn.

De vestiging in Dongen kreeg aldaar een stuk grond toegewezen op industrieterrein Tichelrijt en kon daarop een nieuw bedrijf vestigen. Met alle milieu problemen en de grote investeringen die daarmee gemoeid waren, is besloten voor een andere oplossing.

Een vergaande samenwerking met Lederfabriek Gebr. Termeer, een gerenommeerd bedrijf, met een moderne, goed gestructureerde organisatie, tevens ISO 9000 gecertificeerd, te Tilburg, was de beste oplossing. Hiermee werd de continuïteit en de kwaliteit en de soliditeit van een van de laatste plantaardige looierijen gewaarborgd. De fabriek op Oosteind bleef intact. De decoratievellen en handelsactiviteiten, zowel in leder als in gelooides truisvogelhuiden, bleven op deze vestiging.

Lederfabriek Gebr. Termeer werd later overgenomen door Lederfabriek Wendel uit Rijen. Alle lederactiviteiten, zowel van Dongen als Oosteind, werden door dat bedrijf overgenomen, Gerard en al het toen nog aanwezige personeel en ook de ledervoorraad en al de aanwezige machines gingen over naar de nieuwe eigenaar. Dochter Lilian is op dat moment begonnen met haar schoonheidssalon naast het fabriekspand aan de Provincialeweg in Oosteind.

Het gebouw in Dongen bleef leeg achter en werd ontmanteld, klaar voor de sloop.

Gelukkig bleven de oorspronkelijke gebouwen gevrijwaard van de sloop. Men heeft ze helemaal gerenoveerd en er prachtige appartementen in onder gebracht. Achter bleven wat restanten van leer en deze zijn successievelijk verkocht. Einde verhaal Dongen, einde verhaal Rijen. De lege ruimten te Oosteind worden verhuurd.

Zijn er nu nog activiteiten in het leer onder de naam P. Driesen te Oosteind ?

Ja, Gerard is na zijn vertrek bij Lederfabriek Wendel een bedrijf in Dongen gaan vertegenwoordigen, ook in gelooides huiden. Later is hij daarnaast een eigen handel in leer begonnen. Een gedeelte van het pand aan de Provincialeweg wordt door hem weer gebruikt als leeropslag en overslag onder de naam LEDERFABRIEK P. DRIESEN OOSTEIND BV.

Het is het laatste bedrijf op Oosteind dat nu nog iets met leer van doen heeft.





Zittend midden: Piet Driesen (Opa)
Staannd 3^e van links: Anton Driesen

Dit is de geschiedenis van de looierij in 1895 opgericht door Piet Driesen. De vierde generatie is er nu nog werkzaam in.

Oosteind, augustus 2012
Pierre Driesen.

Samenstelling: Kees van Haaf

H.Joannes de Doper Kerk te Oosteind - 160 jaar

Zoals in het boekje is weergegeven, dat is uitgegeven ter ere van het 150 jaar bestaan van de H.Joannes de Doperkerk, is er heel wat moeten gebeuren om uiteindelijk voor Oosteind een eigen kerk te realiseren. Maar toch is er volgens het dagboek van Van den Noort op 28 juli 1852 begonnen met Dongense timmerlui om de kerk te bouwen en volgens het parochiearchief is op 6 december 1852 de kerk onderdak en meteen ook ingezegend door deken en pastoor C.Oomen uit Princenhage, die meteen ook de eerste mis las in de nieuwe kerk. Heel wat mankracht is hier aan te pas gekomen om zo'n kerk in 4 maanden tijd te kunnen bouwen.

De eerste pastoor voor de parochie Oosteind was op 30 november benoemd in de persoon van Cornelius Luijkx, geboren te Etten, 6 februari 1810 en voordien kapelaan te Ulvenhout.

40 jaar was hij pastoor van Oosteind. Hij stierf op 31 januari 1892. Zijn graf bevindt zich bij het grote monumentale kruis. Recent is er een



nieuwe gedenksteen geplaatst, omdat door graafwerkzaamheden en de jarenlange weersinvloeden de gedenksteen niet meer te herstellen was.

Op 9 februari 1943 waren de klokken in de oorlog door de Duitsers geroofd en na 6 jaren op 14 april 1949 had de toren zijn stem weer teruggekregen met de klok gedoopt Maria, wegende 595 kg en Cornelis wegende 348 kilo. De inwijding was geschied door deken A.Hoevenaars

met assistentie van pastoor van Genk en kapelaan A.Michielsen.

Bij tal van feestelijkheden van parochianen werden geschenken aangeboden zoals kandelaars, crucifix – koperen godslamp – O.l.Vrouwbeeld – nieuwe doopvont en geldelijke bedragen waardoor elektrische kronen en beschilderingen in de kerk gerealiseerd konden worden.

Bij het eeuwfeest van de parochie werden er gebrandschilderde ramen in Doop- en O.l.Vrouwkapel geschonken. Inleiding van het feest met klokgelui en er was door het comité gevraagd “steekt allen de vlaggen uit”! Een H.Mis uit dankbaarheid, afhalen van de geestelijken, genodigden en Erecomité en danklof, een optreden van een 4-stemmig gemengd koor en een voordracht van 2 oude Oosteindse boerkes: Januske v.d. Ost en Tinuske v.d. Dijk en natuurlijk een feestlied door de schoolkinderen.

Arnold Minjon, destijds hoofdonderwijzer in Oosteind, schreef een boekje in 1952 met de titel:

“ Oosteind in vroeger dagen.” Dit boekje dat door iedereen fel werd begeerd, werd gratis aan de parochianen verstrekt als cadeau in het kader van het 100-jarig jubileum.

Het herenkoor – voorheen mannenkoor – is zeer waarschijnlijk al meteen van start gegaan met de stichting van de kerk, want het eerste reglement van het koor is goedgekeurd door het bisdom in januari 1853. Hetgeen betekent dat dit koor al menig jubileum heeft kunnen vieren.

In al die jaren was er ook behoefte aan samenzang. Na een oproep van pastoor de Grauw kwamen er in december 1963 een aantal dames bijeen en werd er gestart met het dameskoor, zulks o.l.v. de heer van Dongen en A.van de Biggelaar.

Veel informatie over deze beide koren en het kinderkoor kunt u lezen in de boekjes 150 jaar Joannes den Doper en Muziek in Oosteind uitgegeven door Heemkundegroep Ulendonc te Oosteind.

In 1954 werd bij het 25 jarig pastoorsjubileum van pastoor van Genk door de parochianen een renteloze lening gegeven en werd het oude orgel omgebouwd in een 2 klavierig electro pneumatisch orgel door firma Gebr.Vermeulen te Weert.

En in 1960 bij het 50 jarig priesterfeest van pastoor van Genk konden uit de collecte nieuwe banken in de kerk geplaatst worden. Wederom enkele dagen een feestelijke viering met de parochianen.

In 1965 werd door de Bisschop van Breda, G.H. de Vet de nieuwe grens bekend gemaakt tussen de nieuwe parochie Sint Antonius van Padua te Oosterhout en de H.Joannes de Doper te Oosteind.

Onderhoud aan de kerk is er altijd nodig geweest. Maar wat er in 1993 stond te gebeuren, was er een van vooral saamhorigheid. Pastoor Toon Gerritsen hoorde bij zijn benoeming dat de kerk grondig gerestaureerd moest worden. Na een gedegen voorbereiding door het kerkbestuur kwam er een bouwcommissie en een activiteitencommissie, die de nodige financiën moest zien binnen te krijgen. Met deze financiën – o.a. geld van Monumentenzorg en de acties, die in het hele dorp werden gehouden, kon dit worden verwezenlijkt door OSDO, het aannemingsbedrijf in ons eigen dorp, welke laatste ons de mogelijkheid gaf dit samen te doen met alle bouwvakkers en vrijwilligers uit ons dorp.

Door die samenwerking en inzet van allen heeft dit het hart van Toon Gerritsen voorgoed verbonden aan Oosteind.

Het is toch bijzonder triest te constateren dat genoemd bedrijf OSDO door de huidige economische omstandigheden bij faillissement in juli 2012 is gedwongen te stoppen.

Bij het 150 jarig jubileum van de kerk is aan deze ingrijpende restauratie volop aandacht besteed en werd er o.a. een expositie gehouden in de kerk door Heemkundegroep Ulendonc, waarbij tevens een boekje werd uitgegeven.

De situatie in de hele katholieke kerk heeft ertoe geleid dat er door het Bisdom van Breda werd aangedrongen tot het fuseren van alle parochies in de gemeente Oosterhout tot één parochie. Dit is verwezenlijkt met inzet van diverse commissies en Pastor Anton Kamps. Daardoor maakt onze kerk momenteel deel uit van de H.Catharina Parochie te Oosterhout.

Tal van wijzigingen zijn uitgevoerd die aanpassingen verlangden van pastoralewerkers, voorgangers en parochianen, maar uiteindelijk proberen wij met zijn allen om als kerk te kunnen blijven voortbestaan.

Het 160 jarig jubileum zou een mooie gelegenheid zijn ervoor te zorgen dat de kerk er weer stralend uit zou zien, niet alleen door de inmiddels door J.Simons, ook zijnde koster, aangelegde buitenverlichting, maar ook het buitenschilderwerk werd door laatstgenoemde aangemerkt als zijnde bittere noodzaak. Tal van gesprekken met de gebouwencommissie zijn gevoerd waarbij ook de urnenmuur ter sprake kwam. Door deze muur doeltreffend te wijzigen zou die in de toekomst door iedereen beter bereikbaar kunnen zijn.

Voor die zaken van onderhoud en aanpassing zijn extra financiën noodzakelijk, waarvoor wederom de hulp van de parochianen is ingeroepen en met name de vele bouwvakkers en vrijwilligers hebben zich weer bereid verklaard mee te werken.

Een donatie van de Rabobank is hiervoor toegezegd en al vele parochianen en bedrijven hebben een geldelijke bijdrage gegeven. Hierdoor kan met het 160 jarig jubileum – hetgeen gevierd wordt op 3 en 4 november 2012 – onze kerk weer in volle glorie te aanschouwen zijn.

De organisatie hiervan is in volle gang en het zal voor alle parochianen een fijn gevoel geven.

“Samen mogen wij hier trots op zijn”, waren de woorden van Toon Gerritsen na de restauratie van 1993.
En dat zijn we nu nog steeds.!!

Bron:

- Memoires Parochie H.Joannes de Doper Oosteind
- Boekje: 150 jaar Joannes den Doper Oosteind

Samenstelling: Martha Leltz

Buurtvereniging 't Havenkwartier en gouden bruiloften

Als er een gouden paar was bij buurtvereniging 't Havenkwartier dan was het vanzelfsprekend dat daar een groot feest van gemaakt werd. Allereerst moest er aan het paar gevraagd worden of de buurtvereniging een feest mocht organiseren waarbij het gouden paar dan ook aanwezig was met hun kinderen. De voorzitter ging dan naar het paar toe om te vragen of zij dit op prijs zouden stellen. Er moest ook gevraagd worden of de buurt voor vervoer mocht zorgen op de dag zelf met alles wat daar bij kwam.

Eenmaal toestemming dan kon er gewerkt gaan worden. Een geschikte ruimte vinden binnen de buurt, dat kon zijn het buurthuis of bij iemand die een grote stal of loods had, maar wel binnen de buurt. Er werd een feestcommissie opgericht, die de zorg op zich nam om alles te coördineren. In samenspraak met de buurtleden werd er besproken wat er allemaal geregeld moest worden. Taken werden verdeeld, de een moest er voor zorgen dat er boompjes kwamen, dat moest via de boswachter geregeld worden. De drumband moest gevraagd worden of zij het gouden paar wilden begeleiden van huis naar de kerk. Zo ook de ponyclub; de kinderen uit de buurt, die op de basis school zaten, daar moest vrij voor gevraagd worden. Zij werden ook betrokken bij de begeleiding van de stoet. Er werd een koets geregeld met koetsier, een disco voor de feestavond kon ook niet ontbreken.

De commissie kwam geregeld bij elkaar om de stand van zaken door te nemen en te informeren hoe ver iedereen was. In die commissie mochten geen familie leden van het paar zitten, want alles moest een verrassing blijven. Hoe dichterbij de dag naderbij kwam hoe meer betrokken de buurtleden werden. De dames gingen rozen maken van

crêpe papier, en dat moesten er veel zijn. Voor in de boompjes en voor in de toog, die bij het paar voor het huis kwam te staan. Een week van tevoren begonnen ze alles in gereedheid te brengen. De boompjes werden door een aantal mensen gezaagd in het bos, en met tractor en wagen naar de buurt gereden en geplaatst. De toog moest gezet worden zodat hij met groen en rozen aangekleed kon worden. Meestal werd er dan na afloop een kratje bier leeg gemaakt en kwam men al een beetje in feeststemming. De ruimte waar de buurt een feest gaf moest natuurlijk ook versierd worden, dit feest was altijd een paar dagen later dan de dag van het gouden paar zelf.



Op de dag van het paar zelf waren de mensen van de buurt al vroeg in de weer. Het begon al vroeg in de ochtend om zes of zeven uur dat een trompettist voor het huis van het paar een serenade kwam blazen om aan te kondigen dat het feest was. De koets en koetsier kwam, de pony club arriveerde en zo ook de drumband. De kinderen kwamen en werden opgesteld. Zij droegen een gouden kroon en aan de zijkant van de kroon zaten linten, die door de kinderen vastgehouden werden. Dit was een mooi geheel om te zien. Ongeveer een uur van tevoren vertrok de stoet richting kerk. Het paar nam plaats in de koets en men kon vertrekken. De drumband voorop, dan de ponyclub, daarachter de kinderen en dan de koets en daar achter de familie. Het was een heel mooi festijn om zo'n stoet te zien.



Enmaal bij de kerk stelden de kinderen zich op in twee rijen en liep het bruidspaar daar tussen door. De kerk was altijd mooi versierd. Bij de een werd er nog meer uit de kast gehaald dan de ander. Versieringen hadden meestal te maken met het boerenbedrijf of een ander

soort bedrijf, maar was altijd mooi om te zien. Na de mis werd er "Lang zullen ze leven" gezongen en verliet het bruidspaar kerk.

Enmaal buiten stond er een haag van buurtkinderen en die strooide dan met bloemblaadjes. Daarna stapte het paar weer in de koets en reed naar het feestadres. Meestal naar 's Gravenmoer bij Celie. 's Middags ging de buurt naar de receptie. Het bestuur overhandigde dan een cadeau namens de buurt, daar was bij de leden geld voor op gehaald. Na de receptie ging iedereen weer naar huis. De naaste burens mochten dan 's avonds naar het feest.

Een paar dagen later was dan het buurtfeest waar iedereen naar toe kwam, de kinderen van het bruidspaar waren daar natuurlijk ook bij. Het bruidspaar werd thuis opgehaald, dat kon zijn met de auto, maar kon ook met de ponykar gebeuren. Binnengekomen was het allereerst zingen. Daarna begon men met de koffie. Door de avond heen werden foto's gemaakt. Daar werd dan een album van gemaakt en dit album kreeg het bruidspaar na een paar weken aangeboden. Het kon gebeuren dat er 's avonds tijdens het feest een enveloppe met inhoud overhandigd werd aan de voorzitter van de buurtvereniging. Dit werd spontaan gedaan en wist de buurt niets van, maar was wel welkom. Er konden dan weer wat kosten van betaald worden. Zulke feesten zijn verschillende malen bij buurtvereniging 't Havenkwartier geweest en men kan daar nog steeds over praten en herinneringen ophalen. Door de jaren heen brokkelde wat stoet aanging wel wat af. Er was geen drumband meer, maar daar kwamen de Ladykantjes voor in de

plaats. Er was ook geen ponyclub meer, maar er werd altijd veel werk van gemaakt om zo'n feest te laten slagen.

Heden ten dage maken we dat niet meer mee. Er zijn jongere mensen in de buurtvereniging komen wonen en de oudjes zijn er niet meer.

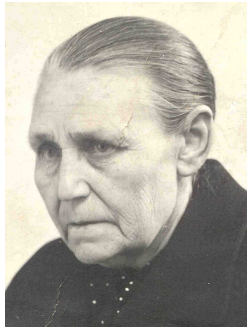
Mocht het nog wel zo zijn dan zal alles toch anders zijn.

Geschreven door Giel Meester.

100 Jaar Van Rijen Transport 1901 – 2001

In 1901 werd het bedrijf opgericht door Antonius van Rijen (1878 – 1960) , die getrouwd was met Cornelia Akkermans .

Aanvankelijk bevond de firma zich aan de Provincialeweg 192 – 194 waar voorheen Café Akkermans was. Daar was ook een kolenhandel. In 1919 verhuisde men naar Hoge Dijk 5 en daar zit de familie nog steeds.



Er werd begonnen met een besteldienst en met paard en wagen werden goederen vervoerd van het station in Breda naar de omliggende dorpen. In 1915 ging Antoon over tot het vervoer van huiden, stenen en

granen voor fabrieken. Al snel transporteerde men ook kolen, bieten en boomstammen.

Omdat hij de paarden en wagens van de familie Van Tuijn, een frisdrankenfabrikant uit Dongen verzorgde, mocht hij ook voor die fabriek gaan rijden.

Antoon en zijn vrouw kregen een groot gezin en hun jongste zoon Wim (1916 – 1993) kwam op 14-jarige leeftijd in het bedrijf. In 1947 nam hij het bedrijf over.



Familie van Rijen: v.l.n.r. Petrus – Johannes – Bernardus –
Johanna – Lambertus – Henricus (Harry);
zittend v.l.n.r. Elisabeth – Antonius sr – Cornelia v.Rijen-
Akkermans - Wilhelmus

In 1938 werd de eerste vrachtwagen, een Oldsmobile, aangeschaft voor een bedrag van 1100 gulden. Het was een wagen met een open laadbak die 5 ton kon vervoeren.

Na een jaar werd deze wagen vervangen door een Dodge, die met opbouw van cabine en laadbak 3200 gulden kostte. Hij werd o.a. gebruikt voor het vervoer van suikerbieten.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd de wagen, die verborgen was onder het hooi, toch door de Duitsers ontdekt en in beslag genomen. Ze betaalden er geld voor en van dat geld werden paarden gekocht.

Na de oorlog kon men bij de rijksverkeersinspectie een aanvraag indienen voor de aanschaf van een vrachtwagen. Voor 5000 gulden kocht men een afgedankte legertruck, een GMC.



Wim die in 1947 het bedrijf had overgenomen, trouwde in 1950 met Rie Joore (1920 – 1971) en in 1951 werd hun dochter Elly geboren. Het bedrijf was toen bekend onder de naam W. van Rijen, een expeditiebedrijf dat ongeregeld vervoer verzorgde.



Daarnaast had men een houtzagerij annex groot- en kleinhandel in hout, triplex en board.

Eind veertiger jaren is de houtzagerij gestart. Wim vervoerde veel bomen en Toon van Moergestel, een houthandelaar uit Oosterhout, werkte in de houtzagerij. Na diens overlijden ging Wim zelf zagen voor de agrarische sector.

In 1967 leerde Elly haar man René Louwet kennen. Hij was hovenier, maar ging zich bezig houden met de zagerij en het repareren van vrachtauto's.

Sinds begin jaren tachtig wordt de houtzagerij niet meer gebruikt, maar er bestaan op dit moment plannen om de zagerij weer op te knappen en met de nog aanwezige materialen opnieuw in te richten.

Een bedrijf waarvoor men al heel vroeg spullen vervoerde was de Exota frisdrankenfabriek in Dongen. Toen dit bedrijf in 1973 opging in de Frisdranken Industrie Nederland ging men o.a. Victoria bronwater vervoeren. Daarnaast reed men voor de Coca Cola en de palletfabriek en ook voor de glasfabriek.

Op de wagen zat naast de chauffeur vaak een bijrijder want het laden en lossen was zwaar handwerk.

Nadat Rie van Rijen-Joore was gestorven, leerde Wim: Wilhelmina van Loon kennen en na enige tijd trouwde hij met haar. Zij had een eigen transportbedrijf dat zij zelfstandig leidde na de dood van haar man. Na het huwelijk in 1972 zijn ze verder gegaan met het bedrijf onder de naam Van Rijen Transport.

In de zeventiger jaren gingen de Coca Cola en ook veel klanten over op het gebruik van heftrucks voor het laden en lossen van de wagens en daarmee werd het werk voor de chauffeur een stuk lichter.

In 1981 werd het bedrijf Vervoort uit America (Limburg) overgenomen en daarmee werd het wagenpark uitgebreid tot 4 stuks.

Vanaf 1983 ging men reclame voor Coca Cola op de wagens voeren.

In 1986 hebben René en Elly Louwet-van Rijen het bedrijf overgenomen.

In de jaren tachtig werden er verschillende kooiopen (mobiele heftrucks) aangeschaft om de chauffeurs te helpen bij het laden en lossen bij de winkels.



Tegenwoordig vervoert men naar distributiecentra en drankengroothandels en hebben de vrachtwagens een laad- en lossysteem waarmee ze in korte tijd kunnen worden gelost en men gebruikt rolcontainers. In 1995 werd Van Rijen Transport een van de hoofdvervoerders van Coca Cola.

Aankankelijk reed men met 5 subcontractors , maar nu rijdt het bedrijf met eigen wagens omdat de contracten zijn afgelopen.

Op dit moment heeft het bedrijf 27 wagens, waarvan er een aantal dag en nacht rijdt.

Men hecht aan een goede opleiding voor de chauffeurs en men is zeer bewust bezig met de zorg voor het milieu.

Bij de viering van het 100 – jarig bestaan heeft men de scoutinggroep De Stormvogels uit Dongen in het zonnetje gezet. Voor deze scoutinggroep voor gehandicapten organiseert het bedrijf vaker iets bijzonders.

Voor de toekomst worden dochter Meike (1980) en zoon Hans (1982) voorbereid om het bedrijf te kunnen overnemen.

Bron:

- de presentatie die Meike heeft gehouden bij het 100-jarig bestaan.

Samenstelling: Kees van Haaf



Jubilea Buurtverenigingen

In 1996 is door de Heemkundegroep Ulendonc een expositie gehouden, met daarbij de uitgifte van het boekje "Buurten op Oosteind".

Oosteind kende toen 7 buurtverenigingen. Waar een klein dorp, groot in kan zijn.

Van elke buurtvereniging is daarin een artikel opgenomen, van hetgeen er zoal bij de verenigingen leeft en staat te gebeuren. Met name de sportdagen - ook met alle buurtverenigingen samen - komen menigmaal ter sprake. Ook diverse foto's sieren het boekje.

Als we hierop terugkijken kunnen we concluderen dat er nu buurtverenigingen zijn die al tientallen jaren bestaan, waardoor er al heel wat jubileumfeesten zijn gevierd. Felicitaties over en weer worden dan ook overgebracht en komt men elkaar in zo'n kleine dorpsgemeenschap regelmatig tegen.

Elke vereniging viert zo'n jubileum op zijn eigen manier, maar saamhorigheid staat altijd voorop. Dit evenement kan een mooie gelegenheid zijn om samen met oud inwoners van de buurt terug te kijken naar de tijden van weleer. En dan worden die typische verhalen en anekdotes verteld.

Eigenlijk zou je dat allemaal moeten noteren en bewaren voor het nageslacht.

Ook de feestlocatie is vaak het eigen honk ofwel een tent, die speciaal voor dit evenement wordt gehuurd.

De kinderen krijgen ook hun speciale aandacht, want voor elke leeftijd wordt iets georganiseerd, van spel dag, zwempartij, pretpark

of dropping. Zelfs het overnachten in de tent o.l.v. enkele ouders werd soms mogelijk gemaakt.

Bij het tijdig vermelden van zo'n jubileum bij de Gemeente Oosterhout, zijn diverse verenigingen zelfs persoonlijk gefeliciteerd door burgemeester of één der vertegenwoordigers hiervan, hetgeen altijd ten zeerste werd gewaardeerd.

Buurtvereniging DVG	opgericht 19 oktober 1945
Buurtvereniging 't Havenkwartier	opgericht 8 mei 1959
Buurtvereniging 't Hoekske	opgericht in 1960
Buurtvereniging 't Horstje	opgericht 16 maart 1970
Buurtvereniging De Omloop	opgericht in 1974
Buurtvereniging De Baanbrekers	opgericht 15 januari 1976
Buurtvereniging De Provkes	opgericht 13 juni 1995

Samenstelling: Martha Leltz

Honderdste verjaardag

Mie Loonen

Honderd jaar worden was vijftig jaar geleden nog een uitzondering. Tegenwoordig komt het veelvuldig voor dankzij een betere levensstandaard.

Op 8 april 1964 was Johanna Maria Loonen de eerste in Oosteind die deze mijlpaal van honderd jaar haalde. Haar man, Antonie Buijckx, met wie ze trouwde op 25 mei 1899 overleed op 15 december 1929 op zevenenzestigjarige leeftijd.

In 1882 werd ze door de gemeente Oosterhout aangesteld om op woensdag en zaterdagmiddag les te geven aan de brei- en naaischool in Oosteind. Het jaarsalaris hiervoor bedroeg zestig gulden.

Overdag ging ze ook links en rechts in de buurt en verder in het dorp aan huis naaiwerk verrichten. Dit tegen een vergoeding van vijftentwintig cent.



In die honderd jaar had ze veel zien veranderen en meegemaakt. Zo kon zij vertellen over de aanleg van de tramlijn, de elektriciteit en de eerste radio en telefoon.

Ook de twee wereldoorlogen had ze bewust meegemaakt.

Op woensdag 8 april 1964 werd door het hele dorp haar honderdste verjaardag gevierd. Men had een feest comité samengeteld met als voorzitter Bart de Jong. Bart de Jong werd bijgestaan door de heer Bekker, de directeur van de melkfabriek en hoofdonderwijzer, A. v. Dongen.

Het programma dat huis aan huis was verspreid luidde als volgt:

10 uur:	H. Mis uit dankbaarheid
13 uur:	Aanbieding van het cadeau
13.30 uur:	Receptie voor genodigden
14/16.00 uur:	Doorlopende receptie voor parochianen en belangstellenden
19.30 uur:	Serenade door de fanfare, Concordia, uit Oosteind, waarna lampionoptocht door de schooljeugd

Het cadeau dat werd aangeboden, was een tv-toestel. Voor die tijd was dat een kostbaar bezit.

Na haar honderdste verjaardag volgden nog eens zes jaar. Op 14 oktober 1970 kwam een eind aan een wel besteed leven. De krant vermeldde dat zij als oudste inwonster van Brabant was overleden.

Bron: archief heemkunde Ulendonc
Bert Sibon



Programma

bij gelegenheid van de

honderdste verjaardag

van

Mevrouw de Wed. M. BUIJKX-LOONEN

op woensdag 8 april 1964



- 10 uur **H. Mis van dankbaarheid**
- 1.- uur **Aanbieding van het cadeau**
- 1.30 u. **Receptie voor genodigden**
- 2.4 uur **Doorlopende receptie voor parochianen en belangstellenden**
- 7.30 u. **Serenade door de fanfare Concordia uit Oosteind, waarna lampionoptocht door de schooljeugd.**

Mag uit!

Peet Michielse 1905 – 2006

In de woning aan de Provincialeweg nummer 70 zag Peet het levenslicht. Na Mie Loonen (mevrouw M. Buykx – Loonen), was Peet de tweede inwoner van Oosteind die de gezegende leeftijd van honderd jaar haalde.

Peet, geboren als Petrus Adriaan, was het zesde kind van Cornelis Michielse, geboren op 9 februari 1868 en Maria Hermans, eveneens geboren in 1868 en wel op 13 juli. Zij trouwden op 15 oktober 1898. Uit dit huwelijk werden 10 kinderen geboren, 7 jongens en 3 meisjes. Peet was de zesde in de rij van 10. Zijn opa, Lou Hermans, geboren op 14 maart 1829 en overleden op 7 februari 1895, werd als eerste koster aangesteld in Oosteind. Zijn loon bedroeg tachtig gulden per jaar plus twee gulden extra voor het schoonhouden van het kerkplein.

Opa Lou Hermans heeft het huis gebouwd waarin Peet zijn hele leven zou wonen. Dit huis staat nog steeds aan de Provincialeweg nummer 70 en werd gebouwd in 1860.

Na de lagere school begon Peet op zijn twaalfde als boerenknecht bij Kees Loonen. Het loon bedroeg vijftig gulden per jaar met gratis kost en inwoning. Van zijn vader die een goed schoenmaker was, leerde Peet de kneepjes van het vak en vooral het maken van kinderschoentjes.

Na het boerenwerk bij Kees Loonen ging Peet naar de schoenfabriek van Fijneman. Hier bleef hij zo'n vijftientig jaar totdat in september 1944 als gevolg van de zwarte handel geen schoen meer werd verkocht. Hierdoor verloor Peet zijn baan en werd dus werkloos.

Doordat Peet veel jaren door zelfstudie zich goed had ontwikkeld durfde hij het aan om te solliciteren bij de Gemeente Oosterhout als

controleur van de sociale dienst. Hij werd prompt aangenomen en benoemd tot controleur.

Naast zijn werk was hij op veel terreinen zeer actief. Dit vooral ook in de vakbond. Een achttal jaren was hij voorzitter van de Katholieke Arbeiders Beweging. En verder was hij propagandist van de Stichting Herwonnen Levenskracht (bestrijding van tuberculose). Hij bekleedde de functie van penningmeester bij de steenkoolvereniging en tot slot was hij jaren commissaris van de Centrale Volksbank en dit speciaal voor de arbeiders.

In 1970 ging Peet met pensioen. Ruim 35 jaar heeft hij mogen genieten van een welverdiend pensioen. To schoenmakers, die ruim 65 jaar geleden in huis kwam bij de familie Michielse nadat de moeder van Peet was overleden, is er altijd blijven wonen.

De Gemeente Oosterhout eerde Peet met het planten van een boom nabij het Schoolpad.

Opschrift:

Deze boom werd geplant ter gelegenheid van de heer P.A.
Michielse
Oosteind 5 december 2005

Bron:

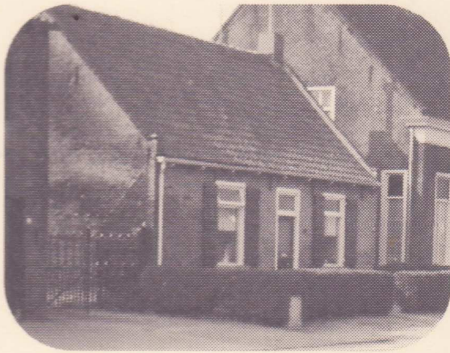
- boek Peet Michielse
- Archief Heemkunde Ulendonc

Samenstelling Bert Sibon



Evenals voorgaande jaren bracht Sint Nicolaas een bezoek aan Ome Peet om hem te feliciteren. Dit jaar werd hem een serenade gebracht en werden er 100 ballonnen opgelaten ter ere van zijn 100^{ste} verjaardag op 5 december 2005.

Peet Michielse



5 december

1905 - 2005

Pastoor van Genk en zijn jubilea

Deze pastoor vierde, tijdens zijn ruim 30 jarig verblijf in Oosteind, verschillende jubilea. Het begon in 1935 met zijn zilveren priesterfeest. Vervolgens was hij in 1954, 25 jaar pastoor in Oosteind en in 1960 vierde hij zijn gouden priesterjubileum. Hoe deze feesten destijds in Oosteind gevierd zijn zal ik hieronder proberen te schetsen.

Pastoor van Genk was de 5^e pastoor van Oosteind, sinds het ontstaan van de parochie in 1852 en de 2^e pastoor die hier zijn zilveren priesterjubileum zou vieren. De eerste pastoor die hier zijn zilveren jubileum vierde, was tevens de eerste pastoor van de parochie, Cornelius Luyckx.

Van dit jubileum in December 1877 is nog een krantenartikel, uit het Kanton bekend, waarin gesproken wordt van: met smaak versierde straten en een feestelijke menigte zowel van Oosteind als uit naburige en verwijderde gemeenten. Verder vermeld het artikel o.a.: "Gedurende den loop van den dag werden den hooggeachten Herder van vele zijden talrijke prachtige geschenken, zoowel voor kerkelijk als huiselijk gebruik aangeboden, die het bewijs leverden hoezeer Z.E.W. ieders hoogachting heeft weten te verwerven".

Van het 40 jarig priesterjubileum in 1909 van de tweede pastoor van de parochie, pastoor A.F. Oomen, zijn bij de heemkunde geen gegevens bekend.

Pastoor v. Genk was geboren in Bergen op Zoom op 6-11-1886 en in mei 1910 werd hij tot priester gewijd. Daarna startte hij zijn loopbaan, als muzikleraar, aan het klein seminarie IJpelaar. De

muziek was zijn grote passie, zoals ook later in Oosteind zal blijken. In februari 1921 wordt hij benoemd tot kapelaan in Steenberg, hier blijft hij tot hij in november 1926 benoemd wordt tot pastoor in het Zeeuwse Schoondijke.

Op 30-8-1929 komt hij naar Oosteind, waar hij de Oosteindse parochie zal dienen tot hij met emeritaat gaat op 1 september 1962.

Op 30-8-1929 komt hij dus naar Oosteind als opvolger van de plotseling overleden Deken Laane. Hij trof hier een heel sobere en enigszins verwaarloosde kerk aan. Dit is wel te verklaren want zijn voorganger, pastoor Laane had de ambitie om een nieuwe kerk te bouwen, hetgeen door zijn voortijdig overlijden niet is doorgegaan. Pastoor van Genk zag van de nieuwbouwplannen af, maar stelde zich wel ten doel de kerk te verfraaien en uit te breiden.

De volgende verfraaiingen - verbeteringen en ook vergrotingen van de kerk vonden plaats onder zijn bestuur. Nieuwe communiebanken (bij zijn zilveren priesterfeest), centrale verwarming, kinderkapellen, een doop- en een vredeskapel, het koor werd vergroot, het orgel werd grondig gerestaureerd, nieuwe banken achterin de kerk en de kerk werd beschilderd. Tevens liet hij twee gebrandschilderde ramen in het schip plaatsen, ook in de doopkapel en de Mariakapel liet hij gebrandschilderde ramen plaatsen.

De door de Duitsers in de oorlog gestolen klokken werden vervangen door nieuwe klokken.

Hij was vooral ook musicus, waarin zijn betekenis voor de kerkmuziek, veel verder strekte dan de parochie Oosteind. De bekende musici Hubert Cuypers en Hoppenbrouwers behoorden tot zijn vrienden en kwamen graag naar Oosteind om de feesten van de pastoor op te luisteren.

Het zilveren priester jubileum

Programma:

ZATERDAGAVOND 21 MEI om 20. — uur

Inleiding van het feest door klokgelui

ZONDAG 22 MEI

1. Om 7 uur H. Mis, waaronder de parochianen en de schoolkinderen de H. Communie zullen ontvangen tot intentie van de Jubilaris.
2. Om 9.45 uur afhaken van de Jubilaris door Kerkbestuur en bruidjes.
3. Om 10 uur Solemnele H. Mis van dankbaarheid, op te dragen door de Jubilaris met assistentie, waaronder Feestpredicatie door professor A. Melsen.
4. Van 13—14.30 uur receptie in de Mariaschool.
5. 15.00 uur Plechtig danklof met Te Deum.
6. Om 16.30 uur Serenade door de Fanfare „Concordia“.

MAANDAGAVOND 23 MEI

Om 19 uur plechtige huldigingsavond in het patronaatsgebouw

1. Afhaken van de Z.E. Jubilaris door het kerkbestuur.
2. Welkomstlied: *Klapt in de handen* (gemengd koor) H. Clemens SMM
3. Openingswoord door de W. E. Heer Kapelaan
4. *Huldlied* (voor éénst. gemengd koor met vier-st. refrein) muziek C. v. Genk
5. *Jubilato Deo* (voor gemengd koor) P. Casimiri
6. Feestrede door de Zeer Eerw. Heer Pastoor A. van Hoek.
7. Aanbieding van het geschenk der parochie door de voorzitter van het Comité
8. Huldiging door afgevaardigden van diverse verenigingen, afgewisseld met kinderhulde en aanbieding van geschenk der kleinen.
9. Toespraak van de Jubilaris.
10. *Haec Deus* (voor gemengd koor) H. Hoppenbrouwers
11. *Aan onze Gouden Jubilaris* (voor gemengd koor) muziek H. Cuypers
12. Sluiting met: *Hij leve lang* (voor gemengd koor) muziek H. Hoppenbrouwers

Voor Maandagavond alleen toegang voor volwassen Parochianen, op vertoon van de gele kaart. Om 19 uur wordt de zaal gesloten.

DONDERDAGMIDDAG 26 MEI

- 14.30 uur Gezellige bijeenkomst met voordracht, zang en declamatie, door de kleuters en oudere schoolgaande kinderen, ter huldiging van de Jubilaris.

Alleen toegang op vertoon van de witte kaart

DONDERDAGAVOND 26 MEI

- 19.— uur Programma als maandagavond, behalve de sprekers, doch met herhaling van de middagvoordrachten.

Alleen toegang op vertoon der Blauwe Kaart

Steekt allen de vlaggen uit op Zondag!

Het Comité

Dit feest vond plaats op Dinsdag 21 en Woensdag 22 Mei 1935. In een dorp als Oosteind was in die tijd de pastoor de belangrijkste persoon in het dorp, op enige afstand gevolgd door de

hoofdonderwijzer. Dat bleek wel doordat er 2 dagen waren uitgetrokken om dit ambtsjubileum te vieren. Men begon op dinsdag morgen om 7.00 uur met een gewone H. Mis. Om 10.00 volgde een zogenaamde solemnele H. Mis met o.a. een feestpredicatie van zijn broer, die pastoor was in Achtmaal. Na een receptie in het patronaat in de middag volgde om 20.00 uur een serenade door de fanfare Concordia.

De Woensdag stond in de voormiddag in het teken van de kinderen met om 9.00 uur een kindermis.

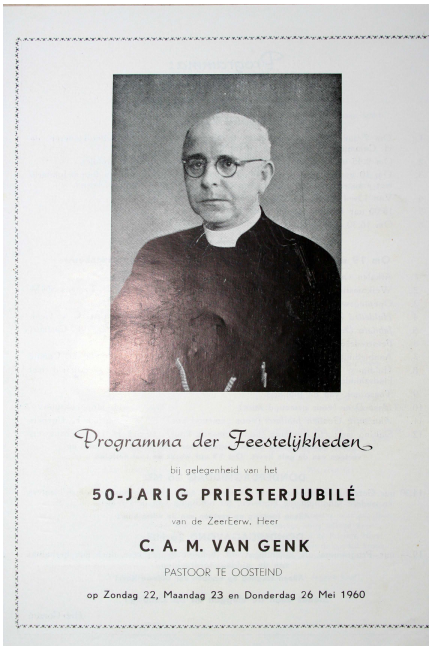
Vanaf 18.00 uur was er een feestelijke bijeenkomst in het patronaat met veel muziek en zang, waarbij vrijwel de gehele Oosteindse gemeenschap aanwezig was.

25 jaar pastoor in Oosteind in 1954

Het feestcomité, dat in 1952 was opgericht om het 100 jarig parochiefeest te organiseren, werd opnieuw bij elkaar geroepen om het zilveren jubileum van de pastoor luister bij te zetten. Het comité besloot in overleg met de pastoor om een "orgel fonds" op te zetten, omdat het orgel in de kerk aan een opknapbeurt toe was en het kerkbestuur beschikte niet over de benodigde 15.000 gulden. Het orgelfonds moest gevuld worden, door de parochianen, middels renteloze obligaties van 25, 50 of 100 gulden. Elk jaar zou 1/10 deel van het totale bedrag middels loting terug betaald worden, echter zonder rente. Het benodigde geld werd bij elkaar gebracht en dus kon het moderniseren van het orgel als cadeau, aan de pastoor worden aangeboden. Hoe het met het aflossen van lening is afgelopen is onbekend.

Gouden priesterfeest in 1960

Ter voorbereiding van het gouden priesterjubileum werd een feestcomité van maar liefst 24 leden in het leven geroepen, waarin alle plaatselijke instellingen en verenigingen waren vertegenwoordigd, onder voorzitterschap van Bart de Jong. Een feestcomité van 24 leden geeft nog maar eens aan hoe belangrijk de



pastoor toen nog was. Er werd een collecte georganiseerd, die ruim fl. 3.000,00 opleverde, wat wil zeggen ca. fl. 12.00 per gezin. Dit bedrag werd gebruikt om het plaatsen van nieuwe banken in de kerk te voltooien. Het feest was verspreid over drie dagen (zie programma), waarbij muziek en dan vooral de kerkmuziek de boventoon voerde. Voor de koren en de fanfare was in het gehele programma een belangrijke rol weggelegd. Ook zijn muzikale vrienden Cuypers en Hoppenbrouwers, speelden weer een belangrijke rol in het programma.

Tussendoor werd in 1950 nog zijn 40 jarig priesterfeest gevierd. Zoals ik hierboven al geschreven heb en wat velen van U wellicht nog zullen weten, was tot in de jaren zestig, de pastoor de belangrijkste persoon in het dorp en werd ieder jubileum van hem aangegrepen om hem eens flink in het zonnetje te zetten. De notabelen struikelden bijna over elkaar heen om in het feestcomité te mogen zitten en iedereen droeg bij om een zo groot mogelijk cadeau te

kunnen aanbieden en vooral ook om niet uit de toon te vallen. Het ontzag voor de pastoors was heel groot.

Bronnen:

- Archief van heemkunde
- Aantekeningen van Minjon

Samenstelling P. van Gorp



Piet en Jo Leemans-van Ham

In 8 november 1984 vierden zij het 50 jarig huwelijksfeest. De voorbereidingen voor de versiering waren in volle gang door alle burens van de Hoogstraat. Voor het eerst werd er een feestelijke boog gemaakt, die - zo bleek later - nog menigmaal voor tal van jubilea in deze straat gebruikt kon worden. Zelfs echte bloemen werden hiervoor gebruikt.

De straat en de oprit werden versierd met kerstboompjes en de vlaggen sierden de Hoogstraat.

In een lange stoet reed de auto met kroon voorop en lopend gevolgd door de hele familie en vriendenkring. Voorts liepen zij door een bloemenhaag de kerk in.

De feestelijkheden werden voortgezet in Café de Baan, hetwelk bijna te klein was om zoveel mensen te bergen. Er werd gezongen en gedanst. De kinderen Leemans hadden tal van optredens verzorgd o.a. een parodie op de franse revue.

Ook de burens maken bij elk feestje van de buurt een passend voordrachtje, dus dat kon nu ook niet achterwege blijven.



Op 8 november 1994 vierden zij het 60 jarig huwelijksfeest. Wederom een geweldig feest en dankbaar dat het echtpaar dit in een redelijk goede gezondheid kon vieren al hadden zij beiden al wel ondersteuning nodig van een stok. En de hele familie was nog bij elkaar.

De gezondheid was daarna niet meer zo best en beiden hadden klachten.

Op 8 februari 1996 stierf echter Jo Leemans.

Piet Leemans was niet meer in staat om verder te

leven. 3 dagen later stierf ook hij, waarna besloten werd de uitvaart voor beiden tegelijk te laten plaatsvinden.



Uniek was deze gebeurtenis.

Eensgezind waren we in het vieren van de jubilea en nu weer met z'n allen te voet naar de kerk voor het afscheid van die mensen.

In herinnering zie ik nog dat zoon Nico de beide kisten zelfs tegen elkaar heeft gezet voor in de kerk.

Namens familie Leemans
Martha Leltz

En lang hebben ze geleefd !

Ludovicus Louwet / Maria Sebilla van der Rijken

*Oosteind, 1 maart 1857
†23 oktober 1951



* Waspik, 23 december 1868
†27 juni 1959



Getrouwd te 's Gravenmoer op 9 november 1899

Gouden bruiloft 1949

Aan de gouden bruiloft van de grootouders zijn alleen tastbare herinneringen zoals enkele foto's en tevens bewaard gebleven felicitaties.



Ook in mijn geheugen geen herinneringen aan de dag dat onderstaande foto is gemaakt.

Foto bij kerkdeur
Waspik

Opa en oma en hun kleinkinderen Ludo (6 jaar) Jan (4 jaar) en Peter (3 jaar)

Andere kleinkinderen waren te jong voor de foto of nog niet geboren. Door (familie) omstandigheden waren de twee kinderen van hun oudste zoon niet genodigd voor de foto.

Er waren meerdere redenen om geen uitbundig feest te vieren. Hun gouden bruiloft was kort na de oorlog. Ook de leeftijd van bruid en bruidegom zal zeker een rol hebben gespeeld. Deze was respectievelijk 81 en 92 jaar.

Ze waren in de oorlog vanuit 's Gravenmoer naar Oosteind verhuisd. Een verhuizing die overhaast en niet vrijwillig was. Na enige jaren bij mijn ouders te hebben ingewoond konden ze het gedeelte van het huis betrekken waarin de familie De Bont had gewoond.

Mijn opa, geboren te Oosteind (wijk A huis 43) een huis dat later is gesloopt. Op die plaats is de bakkerij van Van den Biggelaar (Polak) gebouwd. Op tweejarige leeftijd verhuisde het gezin naar 's Gravenmoer aan de Wielstraat, waar zijn vader het beroep van timmerman ging uitoefenen. Dat zal in het jaar 1860 zijn geweest. Op twaalfjarige leeftijd ging hij met zijn vader mee om het timmervak te leren en het later ook te gaan beoefenen. Na hun huwelijk werden twee jongens geboren, die beide ook voor het timmervak kozen.

In 1920 werd een failliete scheepswerf gekocht aan de Haven. Samen met zijn twee zonen werd een maatschap aangegaan en werden houtbewerkingmachines aangeschaft. Als een van de eerste timmerbedrijven hier in de omgeving, die op deze manier hout gaan bewerken tot kozijnen, deuren enz.

Opa, intussen al haast 65 jaar oud, had al direct besloten niet aan deze nieuwe manier van houtbewerken te beginnen. Hij zal zich wel hebben bezig gehouden met het verrichten van wat kleine klusjes.

Wat ik van mijn opa kan herinneren is, dat hij een stil en rustige man was. De oorzaak hiervan zal in tweede deel van mijn verhaal duidelijk worden.

Wat me later ook duidelijk is geworden, is dat hij een steun en toeverlaat voor mijn moeder is geweest. Die had het zeker niet gemakkelijk met haar schoonmoeder.

Samenstelling: Ludo Louwet.



Oma Louwet

In onderstaande tekst beschrijft Ludo Louwet zijn oma.

Mijn oma geboren (23 december 1868 - Maria Sebilla van der Rijken) als tweede kind van Marinus van der Rijken en Maria Fens te Waspik op het adres Dijkje 78a, waar haar vader als scheepsbouwmeester een werf had.

Van haar kinderjaren is mij weinig tot niets bekend. Van haar latere leven des te meer.

Zo heeft zij als "meid" in de huishouding gewerkt bij een notaris in Breda. In deze "functie" heeft zij ook "gediend" bij de echtgenote van de "Agent de la société générale" (Nederlandse consul) te Antwerpen in de periode mei 1894 tot mei 1896. Het verlangen terug te gaan naar Waspik was de reden van haar vertrek.

Tot aan de dood van deze mevrouw in 1925 is er een regelmatige briefwisseling geweest tussen beide vrouwen over lief maar ook leed. Het was de eerste wereldoorlog, die vooral België zwaar heeft getroffen.

Van haar leven als echtgenote van Ludovicus is echter veel meer bekend. De vele brieven en felicitaties, die zij moet hebben verstuurd werden door geadresseerde beantwoord.

Eigenlijk niet verwonderlijk als je weet dat er meerdere van haar broers en zussen op de binnenscheepvaart zaten.



En oma bewaarde ze allemaal - en dat ik (Ludo Louwet) doe ook nog steeds -. Ook de brieven van hun twee zonen die in Blerik naar kostschool gingen.

Oma fietste graag en veel, dat bewijst de verzameling bidprentjes van familie en kennissen van heinde en verre. Tot op hoge leeftijd ging ze nog naar haar boomgaard te 's Gravenmoer (ca. 1.5 ha.) om appels te halen en een dagloner opdrachten te geven.

Na haar dood zijn de bomen gerooid en is het verhuurd als grasland. Waar je het over "hele oude mensen" hebt spreekt men over afnemende krachten en lichamelijke gebreken, zoniet mijn oma. Slechts enkele dagen heeft zij in het ziekenhuis te Raamsdonkveer gelegen, waar zij ook is overleden.

Maar oma was geen gemakkelijk mens. Ze was vooral eerlijk, recht voor zijn raap tegen wie dan ook. Het is mij een keer pijnlijk duidelijk geworden. Maar dat wordt een volgend verhaal. Het meeste wat ik hier heb vermeld, is wat ik mij herinner en aangevuld met gegevens uit mijn familiearchief.

Wat ik u niet wil onthouden, en wat mijn verhaal bevestigt, is het artikel in Dagblad De Stem n.a.v. hun gouden bruiloft:

Dagblad De Stem:

Oosteind

Echtpaar L. Louwet van de Rijken in het goud.

9 november a.s.(1949) zal het echtpaar L. Louwet v. d. Rijken Provincialeweg 141 - 50 jaar getrouwd zijn, een feit waarbij men toch wel even mag stilstaan, al zal er dan wegens omstandigheden in de familie van feesten geen sprake zijn.

Ik hou van geen drukte, noch van cadeaux en bloemen, vertrouwde moederke Louwet ons toe. De buurt die natuurlijk bij gelegenheid van het feest in actie wilde komen, is aangezegd zich van alle feestelijkheden te onthouden .

Dat doet de buurt ook, maar niet zonder enige spijt.

Wij moesten met moederke in de beste kamer komen. Er werden foto's opgediept uit een klein doosje. Ze was net terug uit 's Gravenmoer en we kunnen er meteen wel bij vertellen, dat dit moederke, ondanks haar 80 lentes nog overal met de fiets naar toe gaat.

Ze vertelde ons zoveel, dat we het niet konden verwerken. Ze beschikt over een woordenrijkdom, waarvan ge versteld staat. Moeder Louwet is afkomstig van Waspik. Lodewikus komt van Oosterhout en telt maar liefst 92 jaar. Gezond zijn ze nog allebei. Jarenlang woonden ze in 's Gravenmoer waar ze een timmerbedrijf dreven. Drie generaties lang werd het timmerwerk in de familie beoefend. Twee kinderen heeft het echtpaar, twee zoons die beide het timmervak bedrijven. De een in 's Gravenmoer, de ander in Oosteind, waar de oudjes al een jaar of 5 woonachtig zijn. Hard gewerkt hebben deze mensen, zuinig geleefd en ze zijn gezond door de tijd heen gekomen.

Zoals we al zeiden er wordt geen drukte gemaakt over dit nog altijd vrij zeldzame feest. Er zal in de Theresiakerk in Waspik een H. Mis uit dankbaarheid worden opgedragen en in Oosteind.

Aan het woord: Ludo Louwet.

